

Sadıklar Övgüye Lâyıktır

Ve sözünün eri sadıklar Kur'ân'da tebcil edilir: *"Mü'minler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var ki, işte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir."*^[7]

Bu son âyette bir nebze durmak istiyorum:

Enes b. Mâlik –ki Allah Resûlü'nün hizmetkârıdır. Efendimiz Medine'ye teşrif edince, annesi, henüz sekiz-on yaşlarında olan Enes'in elinden tutup onu Allah Resûlü'ne getirmiş ve "Yâ Resûlallah! Oğlum hayatı boyunca sana hizmet etsin." demiş ve Enes'i orada bırakıp gitmişti^[8]– işte bu Enes b. Mâlik, *"Bu âyette kastedilen şahıs, amcam Enes b. Nadr ve emsalidir."* der.^[9]

Enes b. Nadr, Akabe'de Allah Resûlü'nü görünce O'na büyülenmiş gibi bağlanmış ve delicesine sevmişti. Fakat her nasılsa Bedir'de bulunamamıştı. Hâlbuki Bedir'in ayrı bir yeri vardı. Hatta Bedir'de bulunanlar ahab arasında nasıl seçkinse, Bedir'e iştirak eden melekler de gök ehli tarafından öyle seçkin görülürdü. Bu, Bedir'de bizzat bulunmuş ve meleklerle kumandanlık yapmış Cibril'in sözüydü.^[10] Gel gör ki Enes b. Nadr bu fırsatı kaçırmıştı ve yanıp yakılıyor, gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Geldi derdini Allah Resûlü'ne şerh etti: "Yâ Resûlallah, eğer bir daha onlarla karşılaşmak nasip olursa, işte o zaman kâfirlerin benden çekecekleri var." Enes'in bu içten duası kabul olmuş ve Uhud'da küffarla karşı karşıya gelmişti...

Uhud.. Uhud deyince insanın içi burkudur. Çünkü orada yetmiş sahabe şehit edilmiştir. Kim bilir, belki de Uhud'daki bu acı hatıradan ötürü ona bir isnadda bulunuruz diye, Allah Resûlü bir gerçeği ifadenin yanında, buna önlem almış ve bir gün Uhud'un yanından geçerken: *"Uhud öyle bir dağ ki, o bizi sever biz de onu severiz."* buyurmuştur.^[11]

Uhud sarp bir dağdır. Fakat Uhud savaşı o dağdan da sarp cereyan etmiştir. Her nasılsa sahabe geçici olarak nöbet yerini istenen şekilde koruyamamış, hatta mevziini değiştirmiş ve böylece Allah Resûlü'nün gösterdiği tabyanın dışına çıkmıştı. Evet, bu sadece bir strateji ve bir tabye aramaydı. Bu itibarla da buna bozgun demek doğru değildir. Bizim sahabeye karşı olan saygı anlayışımız da bu çizgidedir.

Bu muharebede Allah Resûlü de yaralanmış, mübarek dişi kırılmış, miğferi yüzüne batmış ve vücudu kan revan içinde kalmıştı. Ama her şeye rağmen O mağfiret ve rahmet peygamberi, ellerini açmış, dua dua yalvarmış ve: *"Allahım! Kavmimi bağışla; çünkü onlar bilmiyorlar."* buyurmuştu.^[12]

Enes b. Nadr oradan oraya koşuyor ve bir sene önce Allah Resûlü'ne verdiği sözü yerine getirmeye çalışıyordu. Çalışıyordu ama, o da çokları gibi sona doğru bir noktada dolaşıyordu. Evet, vücudu delik deşik olmuş, son anlarını yaşıyordu. Dudaklarında son tebessüm, yanına yaklaşan Sa'd b. Muaz'a şu sözleri söylüyordu: "Resûlullah'a benden selâm söyle. Vallahi şu anda Uhud'un arkasından Cennet kokularını duyuyorum."^[13]

O gün nice şehitleri tanımak mümkün olmamıştı. Hamza tanınmamış, Mus'ab b. Umeyr bilinmemiş, Abdullah b. Cahş'ın vücudunun parçaları bir araya getirilince ancak hakkında "Odur." diye hüküm verilebilmişti. Enes b. Nadr da aynı durumdaydı. Kızkardeşi gelmiş, kılıcı tutan eline –ki ihtimal tek oradan yara almamıştı– bakıp onu tanımış ve gözleri dolu dolu, "Bu, Enes b. Nadr, yâ Resûlallah!" diyebilmişti.^[14]

İşte âyet, bu civanmerdi anlatıyordu. O, verdiği sözde durdu. "Ölesiye savaşacağım." dedi ve öldü. Ölüm dahi onu sözünde yalancı çıkaramadı.

Âyetin onu anlatması, onun, inananlara da bir örnek olması içindir. Evet, "*Lâ ilâhe illallah*" dedikten sonra, her fert bu denli o kelimenin muhtevasına sadık kalmalıdır ki, din harap, iman serâp, şeâir de pâyimâl olmasın...

Enes b. Nadr ve Enes b. Nadrlar sözlerinde durdular. Sözlerinin eri ve dosdoğru olduklarını ispatladılar. Çünkü onlar derslerini, Kâinatın Efendisi Muhammedü'l-Emîn'den almışlardı. O nasıl doğru ve emindi, dostları da aynı şekilde doğru ve emindiler...